

Протѣя въ Имуре.

Протѣя и сѣзга сѣи бауритѣ
и за ѣмѣи сѣзга вѣи прага,
Бранѣ вѣи на вѣи сѣи кѣи
мѣи кѣи мѣи вѣи.

У вѣи кѣи разѣи мѣи
на разѣи, вѣи вѣи —
сѣи: разѣи вѣи
кѣи мѣи разѣи сѣи мѣи.

Вѣи мѣи сѣи мѣи сѣи
вѣи вѣи мѣи вѣи,
и сѣи мѣи сѣи мѣи
вѣи на мѣи мѣи?

Вѣи мѣи вѣи мѣи
не вѣи сѣи вѣи —
сѣи вѣи сѣи сѣи
и вѣи мѣи мѣи.

У вѣи мѣи на мѣи вѣи
и за вѣи сѣи сѣи —
мѣи мѣи на мѣи
мѣи сѣи мѣи мѣи.

Вѣи мѣи разѣи — вѣи,
сѣи мѣи на вѣи вѣи,
вѣи мѣи по вѣи вѣи,
мѣи — не вѣи вѣи...

12. сѣи, 1944.

Имуре.

УНИВЕРСИТЕТЪ СВ. КЛИМЕНТЪ ОХРИДСКИ
ВЪ СОФИЯ
ФИЗИКО-МАТЕМАТИЧЕСКИ ФАКУЛТЕТЪ

№.....

.....194.....год.

Февруарски тима.

1.

Ситвотъ навънъ е наваленъ снѣгоуно
и въ емяна е вѣла тишина -
дори на посивѣла сѣна
часовника не бие монотонно.

Пѣи жубаво е въ тази самота
тима разговоръ съсь себе си да водимъ,
а мисълта ти нѣкъде да броди
тѣй тѣма срѣдъ целитъ на сѣжда.

Во чека ти се тази тѣмина
да сложимъ въ ражъ мѣстъ харийна
и като съ мѣта жарена равна
да срътимъ тѣмъ галенъ една нѣма.

О, свѣтъ покой на февруарски дѣнь! -
тѣй жубаво срѣдъ нѣбе се мѣчае,
но нѣкъи другъ едва ли ще узнае
защо не си вѣвъ нѣмъ какъ сѣжда.

1. 2. 1945г.

III.

Но тамъ, навстрѣчу, дѣло е сущо:
сидѣть, е все твой бѣль и чистъ
и надъ прижмущимъ вѣду
лгуи кайо брѣнать сребренъ.

Но, бѣло ли е въ думата ти
срѣдъ пладнѣна на твой дѣлъ
или на черна скръзь криката
тежкато надъ шведуръ сущинъ?

О, има ибѣзо неизказано
крийо твой тижи, тижи!
и ибѣзо странно е бѣлаго
перою ти. Кайи, кайи!

3. II. 1945г. София.

Прекъснатият синхове.

Ойдавна исках да ти йна
мрънни, нежни синхове -
едно сърце вобъ итъх да дица,
да птъ, да плаче, да зове.

Ще въ туръкийтъ на свѣтъна младостъ
да прозвѣни най-свѣтъна жинъ,
и вгичахъ чашата на сладостъ
да любя и да съвъ любимъ.

То въ прохота на тънко време
както да тица, ми катои -
когато мене катои време
живеи отрунаи съвъ лъжи.

Ще тоя нежни синхове не е ти
една прона сега,
и както синховеи дачиени
извиква привѣтъ и тѣга.

Мелнико живеи, жийко време!
То итъна ницо-не скорби,
и ако прѣтва да учереи
да време съвъ синховеи зѣди.

15. II. 1945г.

Мелнич

Женатисанийъ сѣмьковѣ

„Да и маноу еѣмъ мави дори
свѣтъиѣ до край не ѣе изуринѣ;
докле младѣмъ ѣкаръ дори
и вѣсѣ сродѣ ти бѣмъ рурѣ,

„не стѣи надѣ кѣмъ и мѣмъ,
надѣ непѣмъ тайни зѣмъ,
вѣмъ нѣмъ мѣмъ глава
развѣи младѣмъ бѣмъ рурѣ.

„вѣдѣи сѣ огнѣи слова
самѣи младѣмъ сѣ нѣмъ мѣмъ:
по-горе вѣмъ мѣмъ,
по-мѣмъ бѣмъ, нѣмъ мѣмъ.“

Пѣмъ зѣмъ вѣмъ нѣмъ мѣмъ
сѣмъ нѣмъ мѣмъ мѣмъ мѣмъ,
кѣмъ, бѣмъ и измѣмъ,
нѣмъ мѣмъ кѣмъ мѣмъ сѣмъ.

Во нѣмъ мѣмъ сѣмъ мѣмъ мѣмъ
далѣмъ по нѣмъ мѣмъ мѣмъ,
а сѣмъ мѣмъ вѣмъ мѣмъ мѣмъ
сѣмъ мѣмъ мѣмъ мѣмъ.

А сѣ, нѣмъ мѣмъ мѣмъ мѣмъ,
далѣмъ мѣмъ вѣмъ мѣмъ мѣмъ!
Кѣмъ мѣмъ мѣмъ мѣмъ
бѣмъ мѣмъ мѣмъ мѣмъ.

Неизгратенитъ тмеца

Тѣ стоятъ на маета отдавна-
мойтъ неизгратени тмеца,
пожолтаватъ листовѣ бавно
и изгасвайтъ тойнитъ слова.

Во какви надежди съ заключени
въ тѣзи малки, отени пикове!
Во тѣхъ едно сърдце-плахики рудей-
въ самотата тропни и зове.

Тѣ не ще прештигнатъ тамъ далече
и не ще се нѣе тѣхний зовъ
да разпръснатъ ледения глѣнчеръ,
да разгнѣнатъ жаръ и благословъ.

Тѣй сѣдавна ѣтъ сѣятъ нежидки
и жолтеятъ ѣвхнитъ листъ-
мигаръ тѣзи речове съ нѣжди
не не сѣтъ съ главъ да ги чѣта!

[Signature]